ANTIFA ★ N.IONIAS

Σκέψεις για τον καθημερινό πόλεμο από αντιφασιστική σκοπιά

τευχος #14 - Φλεβάρης/Μάρτης 2019

editorial

Το antifa n.ionias είναι μια αυτόνομη αντιφασιστική ομάδα που ζει, σκέφτεται και αναπτύσσει τη δράση της κυρίως στη γειτονιά της Νέας Ιωνίας.

Η ομάδα μας είναι αυτόνομη γιατί γνωρίζουμε πολύ καλά οτι τα εργαλεία που έχουμε στηρίζονται αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, στα δικά μας χέρια και μυαλά. Δεν υπάρχει κανείς που θα μας σώσει. Οι λογικές διαμεσολάβησης από την αριστερά, τους κρατικούς θεσμούς και τα μμε μας βρίσκουν εχθρικούς.

Αντιφασιστική γιατί όλοι εμείς οι άνεργοι, εργαζόμενοι, φοιτητές, μαθητές δεν τρέφουμε πλέον καμιά αυταπάτη. Καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως αυτή η κοινωνία είναι ταξική και ότι μέρα με την μέρα γκρεμίζεται πάνω από τα κεφάλια μας.

Αυτό το έντυπο μοιράζεται στα σχολεία της περιοχής μας. Για να δηλώσουμε παρόντες στους εχθρούς μας και να ανακαλύψουμε τους φίλους μας. Για να αγωνιστούμε με το μόνο τρόπο που ξέρουμε και αξίζει τον κόπο. Αυτοοργανωμένα, στη βάση της ταξικής μας θέσης, των κοινών αναγκών και επιθυμιών μας.

antifan.ionias@espiv.net
antifaneasiwnias.wordpress.com

Διεκδίκησε και εσύ την πλατεία της γειτονιάς σου

Οι πλατείες είναι σημαντικές για εμάς. Εκεί γνωριστήκαμε, εκεί μεγαλώσαμε, ήπιαμε τις πρώτες μας μπύρες, κάναμε τα πρώτα μας γκραφίτι... Οι πλατείες είναι δικές μας και έτσι θα μείνουν. Είναι το μέρος όπου πάντα ξέρεις ότι θα βρεις τους δικούς σου και θα τα πείτε, θα γελάσετε, θα διασκεδάσετε. Θέλουμε πλατείες με γκραφίτι, μουσικές, πλατείες στις οποίες θα μπορούμε να αράζουμε χωρίς να μας ενοχλεί κανένας. Γουστάρουμε πλατείες πολυεθνικές χωρίς μπάτσους, φασίστες και ρουφιάνους. Γι' αυτό και μαχόμαστε για αυτές. Είμαστε σχεδόν καθημερινά εκεί και την κρατάμε καθαρή από τους βλάκες. Αυτή η μάχη δίνεται είτε με την παρουσία μας απλά, είτε με συνθήματα στους τοίχους, είτε με κάνα παλιό, κλασσικό, αλλά πάντα αγαπημένο κυνήγι φασιστών. Αυτή λοιπόν είναι η συνταγή της επιτυχίας για μια καθαρή πλατεία. Κανείς δεν είπε ότι είναι εύκολο αλλά προσπαθούμε συνεχώς να κρατάμε τις πλατείες μας «καθαρές».

ΕΚΤΑΚΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Ακόμα ένα πανηγυράκι στήθηκε μέσα στον Γενάρη, όπου οι μακεδονομάχοι έλληνες πατριώτες φώναξαν όλοι μαζί "η Μακεδονία είναι ελληνική" και άλλα τέτοια ωραία. Το ελληνικό κράτος κλείνει συμφωνίες με βάση τα συμφέροντά του και βλέπει τον εθνικό κορμό της χώρας να συνεχίζει παράλληλα όλη τη βρώμικη δουλειά που χρειάζεται ώστε το αίσθημα της εθνικής ενότητας να διατηρείται αναλλοίωτο. Άι στο διάολο πια με όλες αυτές τις εθνικές φανφάρες σας. Το δικό μας σχόλιο περί της συμφωνίας των Πρεσπών; Μην παραχαράζεται την ιστορία...Ο εχθρός είναι στις τράπεζες και στα υπουργεία…

Τα zombie ξαναχτυπούν: είναι έλληνες πατριώτες και φωνάζουν πως "η Μακεδονία είναι ελληνική" μπρρρρ...

Και να που τα αφεντικά έχουν αποθρασυνθεί τόσο που δεν έχουν κανένα πρόβλημα να λύνουν τις εργατικές διαφορές με τους υπαλλήλους τους με ξύλο. Και να που η σχέση των αφεντικών με την μαφία δεν έχει κανένα λόγο να μένει μυστική. Και τα παραδείγματα δυστυχώς δεν είναι λίγα αφού τους τελευταίους μήνες σημειώθηκαν μια σειρά από μαφιόζικες επιθέσεις. Έχουμε και λέμε: Επίθεση σε διανομέα που εργαζόταν στο ψητοπωλείο "Βεάκη 56" στο Περιστέρι. Επίθεση από μπράβους σε διανομέα- μέλος του Σ.Β.Ε.Ο.Δ. που εργαζόταν στα "HOT HOT BURGER" στη Νέα Φιλαδέλφεια κατά τη διάρκεια ψεύτικων παραγγελιών. Επίθεση με σιδερογροθιά σε διανομέα που εργαζόταν στην «πίτσα Μαφιόζο»(!) στη Θεσσαλονίκη. Τραμπουκισμοί σε διανομέα που εργαζόταν στο ψητοπωλείο «ο Πρόεδρος», και πόσα άλλα σκηνικά που δεν έχουν βρει τον δρόμο της δημοσιότητας. Φαίνεται πως τα αφεντικά έχουν εκπαιδευτεί τόσο πολύ και τόσο καλά όλο το προηγούμενο διάστημα (και πριν την κρίση) καταρχήν πάνω στα σώματα των μεταναστών/στριών και έπειτα των ντόπιων χωρίς να έχουν καμιά επίπτωση - αφού έχουμε υπάρξει τόσο αδύναμοι και δεν έχουμε καταφέρει να τους βάλουμε και λίγο φρένο στην ασυδοσία τους - που πλέον δεν έχουν κανένα πρόβλημα να δείχνουν απροκάλυπτα το αληθινό φασιστικό τους πρόσωπο σε όποια δουλειά θεωρείται υποτιμημένη. Και μετά μας λένε για 50 ευρώ αύξηση του κατώτατου μισθού. Σίγουρα μας κάνουν πλάκα. Μπορεί δηλαδή να τρώμε καμιά φορά και κανένα μπερτάκι ξύλο, αλλά οκ δεν πειράζει γιατί κάποια στιγμή θα το πάρουμε το χαρτζιλίκι μας. 'Οχι ευχαριστούμε δεν μας πείθουν, γιατί εμείς δεν θέλουμε ψίχουλα ούτε ένα κομμάτι ψωμί θέλουμε όλο το γαμημένο το φουρνάρικο.

ΕΚΤΑΚΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Το περασμένο φθινόπωρο παρακολουθήσαμε από μακριά το "κίνημα" των κίτρινων γιλέκων στην Γαλλία. Είδαμε πολλά κομμάτια της αστικής τάξης να γκρινιάζουν για την αύξηση του πετρελαίου, για τα πετσοκομμένα κοινωνικά επιδόματα, και για μια σειρά από διάφορα προνόμια που είχαν και τώρα βλέπουν το γαλλικό κράτος να μην τους τα προσφέρει απλόχερα. Είδαμε φασίστες και ακροδεξιούς να προχωρούν με σχετική άνεση σε αυτές τις πορείες. Είδαμε επίσης και μπάτσους που "αγκάλιασαν" τους κίτρινους γιλεκάδες δείχνοντας έτσι ότι χωρούν και αυτοί σε αυτήν την εξέγερση των λευκών γάλλων. Είδαμε και την αριστερά της Γαλλίας να συμμετέχει σε μεγάλο βαθμό και να μιλά για ένα κίνημα που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από αυτό του Μάη του 68! Δεν είδαμε όμως πουθενά τα ντόπια κομμάτια της πολυεθνικής εργατικής τάξης που εξ' ορισμού ήταν ανεπιθύμητα από τους λευκούς "επαναστάτες". Δύσκολα μπορούμε να ασκήσουμε μια ολοκληρωμένη κριτική για γεγονότα που διαδραματίζονται τόσο μακριά από τη γειτονιά μας αλλά καλό θα ήταν να είμαστε λίγο πιο συγκρατημένοι όταν μιλάμε για επαναστάσεις και κινήματα.

Υ.Γ. Σε περίπτωση που είδατε αρκετές ομοιότητες με το "κίνημα των πλατειών" στην Ελλάδα, τα περασμένα χρόνια, μην αντιδράσετε αρνητικά. Είστε στο σωστό δρόμο!

Η υπόθεση του Ζακ Κωστόπουλου δείχνει να φτάνει στο τέλος της. Οι τοξικολογικές εξετάσεις ήταν τελικά καθαρές, οπότε το επιχείρημα περί "πρεζάκια που έκλεψε" κατέρρευσε από μόνο του. Σύμφωνα με αριστερούς κοινωνικούς επιστήμονες για τέτοιου είδους περιστατικά ευθύνονται ο "Φόβος του Άλλου" και ο κοινωνικός κανιβαλισμός. Δεν πάτε στο διάολο λέμε εμείς. Οι δολοφόνοι του Ζακ αλλά και του κάθε Ζακ είναι οι μπάτσοι, οι φασίστες, τα αφεντικά, αλλά και όλα εκείνα τα κομμάτια της κοινωνίας που σιγοντάρουν λίγο έως πολύ τον ελληνικό φασισμό στις μέρες μας. Ξεφτίλες...

Ιστορίες από τα σχολεία

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ RESPECT!

Το τελευταίο καιρό γίναμε θεατές σε ένα παραμύθι που προσπάθησαν να δημιουργήσουν οι φασίστες, με τίτλο “χιλιάδες εθνικιστές μαθητές πραγματοποίησαν καταλήψεις σε όλη την επικράτεια ”. Εν αντιθέσει με τα περισσότερα όμως, αυτό το παραμύθι δεν είχε αίσιο τέλος. Οι φασίστες γειώθηκαν στη σκληρή πραγματικότητα και μάλιστα άμεσα.

Σε κάθε σχολείο ήταν πολλοί και πολλές που δεν γούσταραν τη φάση “κατάληψη για την Μακεδονία”. Ήταν πολλές και πολλοί που άμεσα πήραν τα μέτρα τους σταματώντας την κατάληψη και παράλληλα δίνοντας ένα μάθημα στα κάθε λογής φασιστάκια και τους φίλους τους να καταλάβουν ότι τέτοιες μαλακίες δεν έχουν θέση μέσα στα σχολεία. Ήταν πολλοί και πολλές που δεν άκουσαν τα λόγια των αριστερών τους καθηγητών και έδρασαν ανεξάρτητα, αποδεικνύοντας ότι μέσα στα σχολεία δεν είμαστε όλοι το ίδιο.

Το σχολείο αποτελεί ένα μικρόκοσμο της κοινωνίας στο οποίο αντικατοπτρίζονται όλες εκείνες οι συμπεριφορές που υπάρχουν σε όλο το φάσμα της γειτονιάς και κατ’ επέκταση της πόλης. Όπως στη γειτονιά υπάρχουν όλες αυτές “οι αντιφασιστικές ιαχές” που δηλώνουν φωναχτά σε κάθε είδους ρατσιστή και κραγμένο φασίστα ότι δεν παίζουν μπάλα σε άδειο γήπεδο, έτσι και στο σχολείο υπάρχουν αυτές και αυτοί που δεν ψήθηκαν και πήραν τα μέτρα τους ενάντια στο εθνικιστικό πανηγυράκι των “εθνικών καταλήψεων”.

Εν αντιθέσει με τους περισσότερους καθηγητές και διευθυντές που θεωρούν τους μαθητές τους άβουλα όντα έτοιμα για χαλιναγώγηση, οι μαθητές απέδειξαν ότι αναγνωρίζουν τον καθημερινό σφυγμό των σχολείων και μπορούν να τον καταλάβουν. Χωρίς πολλά λόγια λοιπόν, οι μαθητές απέδειξαν στους φασίστες (μικρούς και μεγάλους) ότι η κυριαρχία τους στα σχολεία απότελεί μια φούσκα.

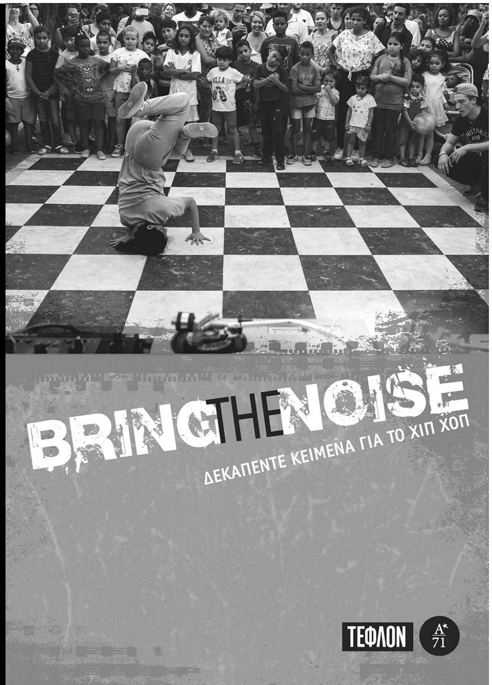
Το σχολείο λοιπόν είναι όντως ένα κομμάτι της καθημερινότητας του κάθε μαθητή που θέλει πολύ αντοχή, υπομονή και γερά νεύρα. Είναι όμως και ένα κομμάτι της γειτονιάς στο οποίο αντικατοπτρίζονται όλες εκείνες οι συμπεριφορές που γεννιούνται και υπάρχουν στις πλατείες, στα πάρκα, στο γήπεδο και στους δρόμους της πόλης. **Ένα μεγάλο respect για όλες και όλους εσάς που φτύσατε στα μούτρα τις “καταλήψεις για την Μακεδονία”, και κάνατε τους κάθε λογής υποστηρικτές τους την επόμενη φορά να το ξανασκεφτούν!**

Ιστορίες από τους δρόμους vol.1312

«Να το πείτε και στους άλλους! Εμείς είμαστε οι καλοί που σας αφήσαμε, μην μας βρίζετε όλους»

Ήταν ένα συνηθισμένο βράδυ που αράζαμε και είπαμε να πάμε να κάνουμε ένα γκραφιτάκι. Ξεκινάμε λοιπόν και βάφουμε και αφού έχει περάσει αρκετή ώρα και είμαστε σχεδόν έτοιμοι, περνάνε δύο διάδες και αρχίζουν να μας πρήζουν νυχτιάτικα ότι αυτό που κάνουμε είναι παράνομο και ότι δεν γίνεται να βάφουμε όπου θέλουμε. Εμείς λέγαμε ¨ναι...ναι...", προκειμένου να μας αφήσουν στην ησυχία μας. Ξαφνικά πετάγεται ένας απ' αυτούς και λέει ότι κανονικά τώρα πρέπει να πάμε αυτόφωρο. Μάλιστα είχαν και τη δικαιολογία ότι θα πήγαιναν στη ζέστη του τμήματος γιατί κρυώνουν (από τα πολλά πήγαινε έλα από έβερεστ σε έβερεστ). Ύστερα από κάτι «συσκέψεις» που κάνανε αποφάσισαν να μας αφήσουν να πάμε σπίτια μας και να μη μας τρέξουν. Το αξιοσημείωτο της βραδιάς ήταν η ατάκα του ενός μπάτσου που είπε : «Να το πείτε και στους άλλους! Εμείς είμαστε οι καλοί που σας αφήσαμε, μην μας βρίζετε όλους». Ότι δηλαδή περιμέναμε εσένα ρε μαλάκα για να αγαπήσουμε τους μπάτσους και να δούμε ότι «υπάρχουν και καλοί μπάτσοι». Γνωρίζουμε πολύ καλά τι είναι ο κάθε μπάτσος και έχουμε 1312 λόγους να τους μισούμε. Άρα κοίτα να δεις που τελικά κανείς δεν αποδέχτηκε ότι είστε καλοί μπάτσοι και τώρα απλά γελάμε μαζί σας. Και μην ξεχνάς ότι η ντροπή δεν είναι δουλειά.

BRING THE NOISE

Καινούρια έκδοση βιβλίου για το hip hop από τα αυτοδιαχειριζόμενα εγχειρήματα "τεφλόν" και "αρχείο 71". Χαρήκαμε τόσο γι'αυτή την έκδοση που τσιμπήσαμε αυτούσια τα παρακάτω αποσπάσματα. Αξίζει να το διαβάσετε!

φωτό από την έκδοση

Το χιπ χοπ, γεννήθηκε σε μια περιοχή η οποία στοχοποιήθηκε και λοιδωρήθηκε όσο καμιά άλλη τη δεκαετία του '70. Το αμερικανικό κράτος, με συνδυασμένες πολιτικές δημόσιας τάξης, παρανομοποίησης και περικοπής της κοινωνικής πρόνοιας, υποτίμησε όσο δεν πήγαινε άλλο το προλεταριάτο του Μπρόνξ. Την ίδια στιγμή, μέσα από τους μηχανισμούς προπαγάνδας του παρουσίαζε τους κατοίκους του Μπρόνξ ως κάτι παραπλήσιο του υπανθρώπου. Από αυτή την άποψη, θα έλεγε κανείς ότι η εμφάνιση της κουλτούρας του χιπ χοπ στο Μπρόνξ ήταν η απάντηση της εργατικής τάξης της περιοχής ενάντια στη βάρβαρη υποτίμησή της.

Ωστόσο, η νεολαία του Μπρόνξ είχε άλλα ζόρια τη δεκαετία του '70, και μια τέτοιου είδους απάντηση δεν ήταν το κύριο μέλημά της. Μέσα σε ένα περιβάλλον ανεργίας, ρατσισμού, κρίσης και ήττας της εργατικής τάξης, στην κορυφή των προτεραιοτήτων της βρισκόταν η επιβίωση. Επιβίωση δεν σήμαινε μόνο ένα πιάτο φαγητό, σήμαινε και διασκέδαση, σήμαινε και δημιουργία. Μπορεί να ζούσαν μέσα στα σκατά όμως συνέχιζαν να χορεύουν, να χώνουν ρίμες, να γρατζουνάνε δίσκους, να βρωμίζουν τους τοίχους της καταθλιπτικής μητρόπολης. Συνέχιζαν να αγαπάνε, να ερωτεύονται αλλά και να μισούνε. Η αναπαραγωγή της εργατικής τάξης σε καιρούς ήττας ήταν θορυβώδης και ενοχλητική.

Φωτό από την συνάντηση ανακωχής στις 8 Δεκεμβρίου του 1971

Η συμμορία των Ghetto Brothers, μετά την ανακωχή που ως έναν βαθμό ίσχυε μεταξύ των συμμοριών από το 1971, συνήθιζαν να διοργανώνουν πάρτι και μικρές συναυλίες τις Παρασκευές παίζοντας φανκ-ροκ μουσική. Το σημαντικότερο όμως ήταν ότι σταδιακά όλο και περισσότεροι νεαροί και νεαρές μπορούσαν να μετακινηθούν σε όλες τις περιοχές του Μπρόνξ όπου γίνονταν πάρτι, καθώς η ισχύς των συμμοριών είχε αρχίσει να φθίνει. Οι άγριοι τσαμπουκάδες ποτέ δεν έλειψαν, όμως όλο και περισσότεροι μπορούσαν να βγουν από τη γειτονιά τους χωρίς να φοβούνται ότι θα φάνε ένα χέρι ξύλο, συνοδευόμενο από το απαραίτητο ψείρισμα. Κατά συνέπεια, τα μπλοκ πάρτι ήταν μια ευκαιρία για μια πρωτοφανή για την περιοχή ώσμωση και επικοινωνία μεταξύ των νεαρών από το Μπρόνξ αλλά και από άλλες περιοχές.[1] Ο Jazzy Jay, μπιμπόι και ντιτζέι των Zulu Nation, θυμάται:

Τα μπλοκ πάρτι ήταν ένας τρόπος να κάνεις τη φάση σου, κλέβοντας ρεύμα απ' τις κολόνες φωτισμού. Μερικές φορές παίζαμε ως τις δύο μετά τα μεσάνυχτα. Και είχαμε τη στήριξη όλης της κοινότητας. Ήταν σαν να λέμε, καλύτερα να τους βλέπουμε να κάνουν τέτοια, να κάνουν κάτι δημιουργικό, παρά να είμαστε κάτω στη γειτονιά και να πλακωνόμαστε μεταξύ μας, όπως συνέβαινε την εποχή των συμμοριών.[2]

Ο Grandmaster Caz, ντιτζέι και εμσί της πρώτης γενιάς, περιγράφει τον τρόπο με τον οποίο στήνονταν τα πρώτα μπλοκ πάρτι και τζαμαρίσματα. Αναφέρει ότι η ιδέα προήλθε από τα ανοιχτά πάρτι πάνω σε φορτηγά που έκαναν εκείνη την εποχή διάφοροι ραδιοφωνικοί σταθμοί.

Νεαροί κουβαλούσαν τον εξοπλισμό τους στα πάρκα, στους δρόμους ή στις αυλές των σχολείων και έκλεβαν ρεύμα από τις κολόνες φωτισμού. Πολλές φορές αυτό γινόταν αυθόρμητα τα βράδια της Παρασκευής και του Σαββάτου, χωρίς ανοιχτό κάλεσμα ή φλάιερ.

Τα πάρτι γειτονιάς ήταν λοιπόν κάτι περισσότερο από τα μπρέικ κάποιων καινοτόμων ντιτζέι. Ήταν στιγμές συλλογικής ζωής και επικοινωνίας της εργατικής νεολαίας σε μια εποχή που οι κρατικές πολιτικές σκόρπιζαν δηλητήριο στο Μπρόνξ και προωθούσαν την αυτοκαταστροφή του γκέτο. Ήταν ένας παραγωγικός τρόπος να εκφραστεί η περηφάνια και η αξία της κάθε γειτονιάς. Ήταν ένας τρόπος άμυνας και διεκδίκησης του δημόσιου χώρου απέναντι στις συνεχείς παρενοχλήσεις της αστυνομίας. Ήταν μια διέξοδος μέσα στο αδιέξοδο στο οποίο είχε καταδικάσει το γκέτο η λευκή Αμερική, σε ένα περιβάλλον οικονομικής κρίσης και στοχοποίησης των κατώτερων στρωμάτων. Όπως αναφέρουν οι νεαροί τότε χιπχοπάδες Havelock Nelson και Michael Gonzales, η ραπ έφερε αισθητή αλλαγή στις γειτονιές της Νέας Υόρκης:

Όταν αυτός ο μαύρος θόρυβος εισέβαλε στ' αυτιά μου, συνειδητοποίησα τις αλλαγές που η ραπ μουσική είχε φέρει στη γειτονιά.[3]

Η ραπ μουσική και το χιπ χοπ γενικότερα ήταν εξαρχής συνδεδεμένα με την εργατική γειτονιά και το γκέτο: από εκεί έπαιρνε τη δύναμη του, από εκεί κέρδιζε τον σεβασμό˙ εκπροσωπούσε τον κόσμο του δρόμου.

---

[1] Jeff Chang, ό.π., σελ. 54.
[2] Jeff Chang, ό.π., σελ. 76.
[3] Murray W. Forman, The Hood Comes First: Race, Space and Place in Rap Music and Hip Hop, 1978-1996, Διδακτορική διατριβή, McGill University, Μόντρεαλ, Καναδάς, 1997, σελ. 111.

street fight

Antifa Μοτοδιαδήλωση: Καλλιθέα – Νέα Σμύρνη 01.2019

Διαδήλωση Στόμα Με Στόμα Στην Καλλιθέα 02.2019

Σ' αυτή την κοινωνία (που εδώ και αρκετά χρόνια είναι στ' αλήθεια πολυεθνική) υπάρχουμε χιλιάδες που εξαιτίας της θέσης μας δεν ψηνόμαστε ούτε με τους μεγαλέξανδρους που κουνάνε σαν ηλίθιοι τη σημαία για την «ελληνικότητα της Μακεδονίας» ούτε με τους αριστερούς που μας παρουσιάζουν τη συμφωνία των Πρεσπών ως νίκη του αντιφασισμού και της προόδου. Που σε κάθε περίπτωση δεν ψηνόμαστε να δούμε τον κόσμο μέσα από την οπτική γωνία του κράτους και να πούμε τί πρέπει ή τι δεν πρέπει να κάνει το ελληνικό ή το μακεδονικό κράτος. Ούτε μας ρώτησε κανείς τη γνώμη μας, ούτε κράτος είμαστε. Είμαστε κομμάτια της σύγχρονης πολυεθνικής εργατικής τάξης που αρνούμαστε να το βουλώσουμε και αντιλαμβανόμαστε εμπειρικά ότι τα σχέδια του κράτους και των αφεντικών μας περνάνε πάνω απ' τα τομάρια μας.

Ο πόλεμος στις γειτονιές είναι ο τρόπος μας να πολεμήσουμε κι αυτά τα σχέδια. Γνωρίζουμε ότι το να κρατάμε τα σχολεία, τους δρόμους, τα πάρκα και τις πλατείες όπως μας αρέσουν είναι πολύ σημαντικό αλλά δεν είναι αρκετό.

street fight

Αφίσα από το antifa xalandri. Γενάρης ’19, με αφορμή την αντιφασιστική μάχη του περασμένου Νοέμβρη στα σχολεία της πόλης

Το δεύτερο τεύχος από το antifa patisia

graffity από το antifa xalandri

Ο κόσμος μας είναι περίπλοκος, γεμάτος με «μεγάλα» ζητήματα τα οποία δε γίνεται να μας αφήνουν αδιάφορους. Αλλά η μάχη με τους φασίστες στη γειτονιά, η μάχη στη μικροκλίμακα, η μάχη για το δημόσιο χώρο είναι ο τρόπος μας να φέρνουμε αυτά τα «μεγάλα» ζητήματα στα μέτρα μας. Αυτή η μάχη είναι που μας αντιστοιχεί και αυτή τη μάχη είναι που μπορούμε να δώσουμε με αξιοπρέπεια. Σ’ αυτή τη μάχη είναι που βρίσκουμε τους φίλους μας κι ανακαλύπτουμε τους εχθρούς μας.

Είναι γι’ αυτό που δε σκοπεύουμε να αφήσουμε τις γειτονιές.

Άλλωστε είναι αυτές ακριβώς οι γειτονιές που μας έφτιαξαν και που μας φτιάχνουν.

*Το παραπάνω κείμενο είναι απόσπασμα από την προκήρυξη που μοιράστηκε στην πορεία

Antifa αυτοκόλλητα στη γύρα!

Στέλνεις mail
παίρνεις stuff

antifa neas ionias
Για επικοινωνία: antifan.ionias@espiv.net
antifaneasiwnias.wordpress.com